

Erindringer om Bruno Gröning

Hermann Riedinger, udateret

Vi oplevede første gang Bruno Gröning i huset hos en arkitekt, som vi var venner med. Senere fandt Grönings foredrag sted i min bolig, og heraf voksede der lidt efter lidt en forening op i Karlsruhe, som til slut var på mere end et halvt hundrede mennesker. Gennem syv år holdt han altid sine foredrag hos os.

I dag, efter at der er gået mere end 20 år efter dette første møde, har jeg ingen betænkeligheder ved at erklære, at jeg er skæbnen taknemmelig for, at denne mand trådte ind i mit og min kones liv.

Vi har begge, gennem oplevelsen af Bruno Gröning, hans lære og hans virke, blevet bekræftet i meget, som allerede rørte sig i os, og indholdet af de store religionsstiftelses lære og af evangelierne og deres beretninger om helbredelse ad åndelig vej, er blevet mere forståelige for os. Men vi var også straks klar over, at Bruno Grönings virke intet havde at gøre med en læges eller en heilpraktikers virksomhed. Han var langt mere end en af de velsignelsesrige lærere for menneskene, som utvivlsomt havde den mission, at føre vor tids mennesker, som har hang til underholdning, splittelse og "organiseret tankeløshed", til samling igen, til selvransagelse, til at søge efter deres egen livshemmelighed, kort sagt lede dem til det harmoniske guddommelige, og dermed også tilføre harmoni i de kropslige funktioner.

Kernen i Bruno Grönings indflydelse, var altså i videste forstand begrundet i det religiøse, og her ligger også nøglen til succes eller fiasko ved et møde med ham. Mennesker, som sjæleligt var forhærdede, hvis "sind var lukket, hvis hjerter var døde", kunne næppe mærke denne mands kraft. De stod hjælpeløse, og mange gange endog negative overfor problemet Gröning, fordi de netop manglede instrumenterne og målene. Jeg er selv diplomingeniør, og som sådan på grund af min stilling vant til at tænke kritisk og arbejde videnskabeligt. Jeg har i årtier alvorligt befattet mig med spørgsmål om lægevidenskab, og har gennem mine tusinder af iagttagelser og erfaringer, lært af den gamle digterkonge Goethe at tro, at det er "det tænkende menneskes største lykke at have udforsket det udforskelige, og ære og tro på det uudforskelige". I de mange år af vort bekendtskab med Bruno Gröning, har vi oplevet så meget af det uudforskede og måske også uudforskkelige og vidunderlige, at vi, som jeg tidligere sagde, er skæbnen taknemmelig for, at vi måtte opleve denne mand.

Og ud fra sådanne oplevelser, som også tusinder af andre mennesker havde, skete der det, som pressen skrev, at "kultiverede aristokrater og simple ufaglærte, førende politikere og gamle kvinder" hang ved dette usædvanlige menneske. Det var altså absolut ikke sådan, at det, som smudsaviserne skrev, ved hele problemet Gröning drejede sig om massehysteri. Det var ikke massehysteri, der førte tusinder af mennesker til Bruno Gröning, men vort folks mange kritiske, ærlige og dygtige mennesker

fra alle samfundslags alvorlige, stræbsomme anstrengelse for, efter mange forgæves forsøg på helbredelse, at opnå de kræfter, der er så nødvendige i vort på alle områder af livet disharmoniske tid. Altså kræfter, der ikke fører til spredning og spaltning, men bringer os til at vende tilbage til samling og selvfordybelse, og lader os genkende lovene, som regulerer vort forhold til det harmonisk guddommelige; og da kroppen følger en konsekvent ånds- og viljesholdning, er der ofte, sammen med harmoni og orden i det sjælelige, også opnået orden i det kropslige.

Der ligger derfor en usædvanlig tragedie i den kendsgerning, at i en tid som vores, som har bragt et hav af sjælelig og fysisk nød med sig, er en mand blev trukket for domstolen, hvis eneste tanke og stræben var at få menneskene til at tænke og handle moralsk, at bevæge dem til troen og dens konsekvente virkeliggørelse, og bringe dem til, at hele deres religiøse følelse igen bliver aktiveret, og forbindelsen mellem krop og sjæl igen bliver harmoniseret. Det ser ud til, at de fleste mennesker, trods alle videnskabens resultater, og det høje niveau af erkendelser om de fysiske ting i denne verden, ja måske netop derfor, ikke har sans for det virkeligt store, som også ofte viser sig i bondebluser eller i arbejdere med barkedede næver. Og ligesom man må anklage lavsbrødrene på Paracelsus' tid for, at de forfulgte og pinte den i dag som en stor læge fejrede, så må man også dadle de nutidige for, at de på et så specielt begavet menneske som Bruno Gröning brugte et mål, som er bestemt for de middelmådige, og med intolerance og fordomme gik løs på problemet Gröning, i stedet for med åbent sind og af et ærligt hjerte opleve dette menneskes virkning. Det kan jo ikke dreje sig om, at man dissekerer, analyserer, katalogiserer og kritiserer sådanne menneskes person og private liv, men om, at man anstrenger sig for at opleve dem som helhed, sådan som man også kan nyde og opleve naturen eller en kunstner og hans værk.

Og sådanne mennesker kan snarest sammenlignes med en kunstner. Lige så lidt, som man kan presse en stor kunstner og hans gøren og laden ind i den snævre borgerlige form, uden at hans skaberkraft forkrøbles, lige så lidt kunne man måle en mand som Gröning med et borgerligt livs målestok.

I marts 1956 sagde den forhenværende professor for psykoterapi i Basel, dr. H. Meng, på kongressen for sammenslutningen af tyske læger for naturhelbredelse i Freiburg: "Lægerne i år 2000 vil le af vores stillingtagen til mirakelhelbredelse." Den moderne lægevidenskab har i forskningen af mirakelhelbredelse lidt skibbrud i deres stivnede måde at tænke på. Grænserne for de skabende helbredelseskræfter i mennesket selv, er til i dag endnu stort set ukendte. Søgen efter disse kræfter af magisk, religiøs eller psykisk art, som i hele verden har ført til opsigtsvækkende mirakelhelbredelser, kunne for den moderne lægevidenskab være vigtigere i fremtiden, end at gribe til operationskniv og medicin. Omkring halvtreds sådanne mirakelhelbredelser på organisk alvorligt eller uhelbredeligt syge mennesker, er til i dag blevet lægeligt bekræftet, uden at man lægeligt har kunnet forklare det. Goethes "lagttagelse af de fem sanser" slår netop ikke mere til i dag, og den erfaringsmæssige videnskab burde ikke af ukendskab benægte mirakelhelbredelser. Professor Meng forlangte, at viden-

skaben skulle udforske det udforskelige, men beundre det udforskelige. Professor Peter Bailer fra Gießens Gynækologiske klinik, appellerede på en kongres for 200 gynækologer i Gießen, sine kolleger til at tage mere hensyn til, at flere organiske sygdomme hos kvinder har sjælelige årsager, og ikke kan helbredes operativt eller med medicin. Samtaler med patienterne, og psykoanalytiske metoder, skulle benyttes mere som terapi.

Emnet "psykosomatisk", dvs. kravene om mere iagttagelse af sjælelig-fysiske forbindelser, bliver stadig tydeligere og mere fremherskende. Man kan derfor i dag sige, at dommene i München mod Bruno Gröning ikke er noget æresmindesmærke for lægevidenskab, retsvæsen og den illustrerede presse.

Som følge deraf bliver der altså flere psykoterapeutisk uddannede læger at slippe løs på den syge menneskehed. Men, så må man spørge, kan man lære sådan noget, eller hører der ikke en særlig begavelse til for at få den livsstrøm, som er kommet i uorden eller er bukket under hos syge mennesker, aktiveret og bragt til at flyde igen. Og hører der ikke også fra den syges side åbenhed, tillid og tro til, og dermed fjernelse af modstande mod de helbredende kræfter, for at opnå helbredelse ad denne vej? Den som vidne i retssagen i München tilstedeværende münchener professor for lungesygdomme, var ærlig nok til at bekende, at han næppe kunne hjælpe en patient, der ikke havde tillid til ham. Men hvor mange af vore nutidige læger ville være rede til sådan en bekendelse?

Men Bruno Gröning havde nåden til at gøre "den guddommelige kraft", som han kaldte det, levende igen i syge. "Hav tro og tillid, den guddommelige kraft hjælper og helbreder. Jeg helbreder ikke, men dét helbreder."

Kilde:

Bruno Gröning stiftelsens arkiv